

Jan begrijpt niet wat die stomp wil zeggen. Hij wordt een beetje boos op Lineke. Als hij het eindelijk begrijpt, nadat zij het heeft gezegd, wil hij het niet geloven, want het groefje bij grootmoeders mond is nu weer weg en zij is vrolijk. Ze jaagt hen wel de keuken uit, maar dat is alleen omdat ze koken, bakken en braden moet. Het is alles net zo prettig als verleden jaar.

De volgende morgen — de dag vóór het Kerstfeest — komt tante Loes de kinderen wekken, maar dat doet ze niet opgewekt en guldig, zoals anders. Haar stem is gedempt en haar gezicht is bedroefd.

„Is er wat ergs?” vraagt Lineke.

Er is wat ergs. Grootmoe is vannacht weer ziek geworden en nu heel ernstig. Lineke mag even in de ziekenkamer zien, staande op de drempel. Grootmoe ligt heel stil in bed. Haar ogen zijn dicht en haar wangen zijn wit en bij haar mond is weer het groefje van gisteren, nu heel diep en heel scherp.

Het huis, dat gister vrolijk was, is somber. Tante Loes zingt niet meer en grootvader lacht niet meer en grootmoeder ligt zo stil in bed.

Jan en Lineke zitten samen in de huiskamer. In de tuin staat de sneeuwpop. De pijp is uit zijn mond en de hoed is van zijn hoofd gevallen en hij heeft één oog verloren. Maar Jan en Tineke hebben geen lust hem die pijp weer in zijn mond te stoppen en de hoed op het hoofd te zetten en hem een nieuw oog te bezorgen van een stukje anthraciet. Ze denken steeds aan grootmoe, die zo stil en wit in haar bed ligt. Zij zouden zo graag wat voor haar willen doen, maar wat kunnen kinderen doen voor een zieke grootmoeder? Tante Loes schudt haar kussen op en legt haar bed recht; en grootvader houdt haar hand vast en giet telkens wat water tussen haar lippen; en de dokter geeft haar een drankje en een spuitje. Maar zij kunnen niets. Zij zitten voor het raam en zien de sneeuw heel zachtjes vallen. De kleine vlokjes dwarrelen en dansen en komen eindelijk op het witte kleed terecht, dat over de perken en paden van de tuin ligt en dat hoe langer hoe dikker wordt. Zij moeten wachten tot vader, die opgebeld is, hen komt halen, om weer naar huis te gaan. Dat zal vanavond zijn.

„Jan,” zegt Lineke, nadat ze lang voor het raam gezeten hebben, „wij kunnen toch wel wat voor grootmoeder doen.”